

Ο κύριος Χανέντα ήταν προϊστάμενος του κυρίου Ομότσι, που ήταν προϊστάμενος του κυρίου Σάιτο, που ήταν προϊστάμενος της δεσποινίδας Μόρι, που ήταν η προϊσταμένη μου. Κι εγώ δεν ήμουν η προϊσταμένη κανενός.

Θα μπορούσα να το θέσω διαφορετικά. Ήμουν στις διαταγές της δεσποινίδας Μόρι, η οποία ήταν στις διαταγές του κυρίου Σάιτο, και ούτω καθεξής, με τη διευκρίνιση ότι οι διαταγές μπορούσαν, προς τα κάτω, να υπερπηδούν τις βαθμίδες της ιεραρχίας.

Άρα, στην εταιρεία Γιουμιμότο, ήμουν στις διαταγές ολονών.

Στις 8 Ιανουαρίου 1990, το ασανσέρ με ξέβρασε στον τελευταίο όροφο του μεγάρου Γιουμιμότο. Το

παράθυρο, στην άκρη του προθαλάμου, με ρούφηξε όπως θα με ρουφούσε το σπασμένο φινιστρίνι ενός αεροπλάνου. Μακριά, πολύ μακριά, ήταν η πόλη – τόσο μακριά που αμφέβαλλα αν είχα ποτέ πατήσει το πόδι μου εκεί.

Δεν μου πέρασε καν απ' το μυαλό ότι έπρεπε να παρουσιαστώ στην υποδοχή. Στην πραγματικότητα, δεν υπήρχε στο νου μου καμιά σκέψη, τίποτα εκτός από τη γοητεία του κενού, μέσ' από την τζαμαρία.

Μια βραχνή φωνή πίσω μου πρόφερε τελικά το όνομά μου. Έκανα μεταβολή. Ένας άντρας, πενηντάρης, μικρόσωμος, αδύνατος και άσχημος, με κοιτούσε δυσανεστημένος.

— Γιατί δεν ειδοποιήσατε την υποδοχή ότι ήρθατε; με ρώτησε.

Δεν είχα τι να απαντήσω και δεν απάντησα τίποτα. Υποκλίθηκα με το κεφάλι και τους ώμους, διαπιστώνοντας ότι μέσα σ' ένα δεκάλεπτο, χωρίς να έχω αρθρώσει ούτε λέξη, είχα ήδη κάνει κακή εντύπωση, την πρώτη μέρα της εισόδου μου στην εταιρεία Γιουμιμότο.

Ο άντρας μού είπε ότι λεγόταν κύριος Σάιτο. Με πέρασε από αναρίθμητες και αχανείς αίθουσες, όπου με σύστησε σε πλήθος ανθρώπων· με το που έλεγε τα ονόματά τους, τα ξεχνούσα.

Μετά με πήγε στο γραφείο όπου έδρευε ο προϊ-

στάμενός του, ο κύριος Ομότσι, που ήταν τεράστιος και τρομακτικός, απόδειξε πως ήταν ο αντιπρόεδρος.

Έπειτα μου έδειξε μια πόρτα και μου ανήγγειλε με βαρυσήμαντο ύφος ότι, πίσω απ' αυτήν, βρισκόταν ο κύριος Χανέντα, ο πρόεδρος. Εννοείται ότι δεν έπρεπε να διανοηθώ να τον συναντήσω.

Τέλος με οδήγησε σε μια γιγάντια αίθουσα, στην οποία δούλευαν περίπου σαράντα άτομα. Μου έδειξε τη θέση μου, που ήταν ακριβώς απέναντι από εκείνη της άμεσης προϊσταμένης μου, της δεσποινίδας Μόρι. Ετούτη ήταν σε μίτινγκ και θα ερχόταν μετά το μεσημέρι.

Ο κύριος Σάιτο με σύστησε λακωνικά στην ομήγυρη. Μετά με ρώτησε αν μου άρεσαν οι προκλήσεις. Ήταν σαφές ότι δεν είχα δικαίωμα να απαντήσω αρνητικά.

— Ναι, είπα.

Ήταν η πρώτη λέξη που ξεστόμισα στην εταιρεία. Ός τότε είχα αρχεστεί να υποκλίνομαι.

Η «πρόκληση» που μου πρότεινε ο κύριος Σάιτο ήταν η αποδοχή της πρόσκλησης κάποιου Άνταμ Τζόνσον να παίξει γκολφ μαζί του, την ερχόμενη Κυριακή. Έπρεπε να γράψω ένα γράμμα στα αγγλικά σ' αυτό τον κύριο, ειδοποιώντας τον.

— Ποιος είναι ο Άνταμ Τζόνσον; ρώτησα βλακωδώς.

Ο προϊστάμενός μου αναστέναξε βαρυγκωμώ-

ντας και δεν απάντησε. Ήταν άραγε εξωφρενικό που αγνοούσα ποιος ήταν ο κύριος Τζόνσον, ή μήπως η ερώτησή μου ήταν αδιάκριτη; Δεν το έμαθα ποτέ – όπως ποτέ δεν έμαθα ποιος ήταν ο Άνταμ Τζόνσον.

Η άσκηση μου φάνηκε εύκολη. Κάθισα και έγραφα μια εγκάρδια επιστολή: ο κύριος Σάιτο χαιρόταν στην ιδέα ότι θα έπαιζε γκολφ την ερχόμενη Κυριακή με τον κύριο Τζόνσον και του εξέφραζε τα φιλικά του αισθήματα. Την πήγα στον προϊστάμενό μου.

Ο κύριος Σάιτο διάβασε το πόνημά μου, έβγαλε μια μικρή περιφρονητική κραυγή και το έσκισε: — Πάλι.

Σκέφτηκα πως είχα δείξει υπερβολική θέρμη ή οικειότητα προς τον Άνταμ Τζόνσον και συνέταξα ένα ψυχρό και απόμακρο κείμενο: ο κύριος Σάιτο έλαβε γνώση της απόφασης του κυρίου Τζόνσον και, κατά την επιθυμία του, θα έπαιζε γκολφ μαζί του.

Ο προϊστάμενός μου διάβασε το πόνημά μου, έβγαλε μια μικρή περιφρονητική κραυγή και το έσκισε: — Πάλι.

Μου ήρθε να τον ρωτήσω πού ήταν το λάθος μου, μα ήταν φανερό πως ο ανώτερός μου δεν ανεχόταν τις ερωτήσεις μου, όπως είχε φανεί από την αντίδρασή του στην έρευνά μου σχετικά με τον παραλήπτη. Έπρεπε λοιπόν να βρω μόνη μου τι γλώσσα να μεταχειριστώ με τον μυστηριώδη Άνταμ Τζόνσον.

Πέρασα τις επόμενες ώρες συντάσσοντας μπιλιετάκια προς τον παίκτη του γκολφ. Ο κύριος Σάιτο έδινε ρυθμό στην παραγωγή μου σκίζοντάς την, χωρίς άλλο σχόλιο πέρα απ' αυτή την κραυγή, που ήταν φαίνεται κάποιο ρεφρέν. Κάθε φορά έπρεπε να επινοώ μια νέα διατύπωση.

Υπήρχε σ' αυτή την άσκηση ένα παιχνίδι του τύπου «Ωραία μαρκησία, τα όμορφα σας μάτια με κάνουν να πεθαίνω από έρωτα», που ήταν αρκετά νόστιμο. Εξερευνούσα τις δυνατότητες των γραμματικών τύπων να εναλλάσσονται: «Αν έκανα τον Άνταμ Τζόνσον ρήμα, την ερχόμενη Κυριακή υποκείμενο, το παίξει γκολφ αντικείμενο και τον κύριο Σάιτο επίρρημα; Η ερχόμενη Κυριακή δέχεται με χαρά να Ανταμτζονσονάρει ένα παιξειγκόλφ κυριοΣαϊτοϊκά. Κι ας βγει το μάτι του Αριστοτέλη!»

Είχα αρχίσει να το διασκεδάζω, όταν με διέκοψε ο προϊστάμενός μου. Έσχισε το νιοστό γράμμα δίχως καν να το διαβάσει και μου είπε πως είχε έρθει η δεσποινίς Μόρι.

— Θα δουλέψετε μαζί της το απόγευμα. Στο μεταξύ, πηγαίνετε να μου φέρετε έναν καφέ.

Ήταν ήδη δύο η ώρα. Οι επιστολογραφικές μου ασκήσεις με είχαν απορροφήσει τόσο που δεν είχα σκεφτεί να κάνω καθόλου διάλειμμα.

Ακούμπησα το φλιτζάνι πάνω στο γραφείο του κυρίου Σάιτο και γύρισα το κεφάλι μου. Μια κοπέ-

λα ψηλή και μακριά σαν τόξο κατευθύνθηκε προς το μέρος μου.

Πάντοτε, όταν μου έρχεται στο νου η Φουμπούκι, βλέπω με τη φαντασία μου το γιαπωνέζικο τόξο, που είναι μεγαλύτερο από έναν άντρα. Γι' αυτό βάφτισα την εταιρεία «Γιουμιμότο», δηλαδή «τα πράγματα του τόξου».

Και όταν βλέπω ένα τόξο, μου έρχεται πάντα στο νου η Φουμπούκι, μεγαλύτερη από έναν άντρα.

— Η δεσποινίς Μόρι;

— Λέγετέ με Φουμπούκι.

Δεν άκουγα πια τι μου έλεγε. Η δεσποινίς Μόρι ήταν τουλάχιστον ένα ογδόντα, ανάστημα που λίγοι άντρες Γιαπωνέζοι φτάνουν. Ήταν ευλύγιστη και γεμάτη χάρη και γοητεία, παρά τη γιαπωνέζικη ακαμψία στην οποία όφειλε να υποτάσσεται. Εκείνο όμως που με άφησε άναυδη, ήταν το κάλλος του προσώπου της.

Μου μιλούσε, άκουγα τον ήχο της γλυκιάς, πανέξυπνης φωνής της. Μου έδειχνε φακέλους, μου εξηγούσε το θέμα τους, χαμογελούσε. Δεν αντιλαμβανόμουν ότι δεν την άκουγα.

Στη συνέχεια, μου είπε να διαβάσω τα έγγραφα

που είχε ετοιμάσει στο γραφείο μου, το οποίο ήταν αντίκρυ στο δικό της. Κάθισε και άρχισε να δουλεύει. Ξεφύλλισα υπάκουα το χαρτομάνι που μου είχε δώσει να βυθοσκοπήσω. Ήταν κανονισμοί, καταμετρήσεις.

Δύο μέτρα μπροστά μου, το θέαμα του προσώπου της ήταν συναρπαστικό. Τα βλέφαρά της, γερμένα πάνω στους αριθμούς, την εμπόδιζαν να δει ότι τη σπούδαζα. Είχε την ωραιότερη μύτη του κόσμου, τη γιαπωνέζικη μύτη, αυτή την αμίμητη μύτη, με τα ντελικάτα ρουθούνια, που ξεχωρίζουν ανάμεσα σε χίλια άλλα. Δεν έχουν όλοι οι Γιαπωνέζοι τέτοια μύτη, αλλά, αν κάποιος την έχει, δεν μπορεί παρά να είναι ιαπωνικής καταγωγής. Αν η Κλεοπάτρα είχε τέτοια μύτη, η γεωγραφία του πλανήτη θα είχε φάει γερό σκαμπίλι.

Το βράδυ, θα έπρεπε να είμαι μικρόψυχη για να σκεφτώ ότι καμιά από τις γνώσεις για τις οποίες με είχαν προσλάβει δεν μου είχε χρησιμεύσει. Στο κάτω-κάτω, εκείνο που ήθελα από την αρχή ήταν να δουλέψω σε μια ιαπωνική επιχείρηση. Αυτό και έκανα.

Είχα την εντύπωση ότι είχα περάσει μια θαυμάσια ημέρα. Οι μέρες που ακολούθησαν επιβεβαίωσαν αυτή την εντύπωση.

Εξακολουθούσα να μην καταλαβαίνω ποιος ήταν

ο ρόλος μου στην επιχείρηση· μα μου ήταν αδιάφορο. Ο κύριος Σάιτο φαινόταν να με βρίσκει απaráδεκτη· αυτό μου ήταν ακόμα πιο αδιάφορο. Ήμουν μαγεμένη με τη συνάδελφό μου. Η φίλια της μου φαινόταν ένας υπερεπαρκής λόγος για να περνώ δέκα ώρες την ημέρα στην εταιρεία Γιουμιμότο.

Το άσπρο και συνάμα θαμπό δέρμα της ήταν εκείνο για το οποίο μιλά τόσο εύστοχα ο Τανιζάκι. Η Φουμπούκι ενσάρκωνε τέλεια τη γιαπωνέζικη ομορφιά, με τρανταχτή εξαίρεση το ανάστημά της. Το πρόσωπό της την έκανε να συγγενεύει με το «γαρύφαλλο της παλιάς Ιαπωνίας», το σύμβολο της κόρης του παλιού καιρού με την ευγενή καταγωγή: εδρασμένο πάνω σ' εκείνη τη θεόρατη σιλουέτα, προοριζόταν να διαφεντεύει τον κόσμο.

Η Γιουμιμότο ήταν μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες στον κόσμο. Ο κύριος Χανέντα διοικούσε το τμήμα Εισαγωγών-Εξαγωγών, που αγόραζε και πουλούσε οτιδήποτε υπήρχε σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Ο κατάλογος Εισαγωγών-Εξαγωγών της Γιουμιμότο ήταν η τιτάνια εκδοχή του καταλόγου Πρεβέρ· όλα ήταν μέσα, από το έμενταλ Φινλανδίας ως τη σόδα Σιγκαπούρης, την οπτική ίνα Καναδά, το ελαστικό Γαλλίας και τη γιούτα του Τόγχο.